

Kwalifikacja umowy ubezpieczenia grupowego w *bancassurance*

Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2018 r.
(II CSK 222/17)

Kwalifikacja prawna konkretnej umowy, jako umowy ubezpieczenia na cudzy rachunek, musi uwzględniać całokształt jej postanowień i rzeczywisty obraz relacji między stronami oraz osobami mającymi uzyskać w ramach tej umowy ochronę ubezpieczeniową, bez względu na stosowane w umowie nazewnictwo, w tym sposób określenia stron.

ZBIGNIEW DŁUGOSZ

I. Istota omawianego orzeczenia obejmuje dokonanie przez Sąd Najwyższy kwalifikacji umowy zawartej pomiędzy bankiem a ubezpieczycielem w ramach tzw. *bancassurance*, a konkretnie dokonanie weryfikacji, czy umowa ta, przy uwzględnieniu jej brzmienia i przyjętych w niej rozwiązań, powinna – zgodnie z twierdzeniem stron – być kwalifikowana jako umowa ubezpieczenia na cudzy rachunek.

II. Z ustaleń dokonanych przez sądy w przedmiotowej sprawie wynika, że bank i ubezpieczyciel zawarli umowę, której przedmiotem było objęcie przez ubezpieczyciela klientów banku ochroną ubezpieczeniową. Warunkiem objęcia tą ochroną była zgoda klienta, który mógł wybrać jeden z dwóch wariantów ubezpieczenia. Umowa nakładała obowiązek uiszczania składki na bank jako ubezpieczającego, jednak jej ekonomiczny ciężar spoczywał na ubezpieczonym kliencie banku, który na podstawie umowy kredytu zawartej z bankiem był obowiązany do uiszczania odpowiedniej opłaty na jego rzecz. Dodatkowo umowa przewidywała otrzymywanie przez bank od ubezpieczyciela wynagrodzenia, obliczanego w określonej proporcji od kwot składek przekazywanych ubezpieczycielowi przez bank w danym miesiącu. Umowa w obszerny sposób regulowała także kwestie dotyczące promocji przez bank ubezpieczenia wśród swoich klientów. Badana umowa stanowiła więc dość typowy przypadek umów zawieranych pomiędzy bankami a ubezpieczycielami. Powoduje to, że wnioskowi wynikającemu z omawianego orzeczenia nietrudno nadać uniwersalny charakter.